

[Foged.]

netop i disse tider. Der opstår en direkte inflation på de egne, når man tvinger dem, der får erstatninger, til at anvende pengene til køb af fast ejendom, og jeg ved, at administrationen har været såre vanskelig på dette område. Vi hilser derfor med tilfredshed, at dette yderligere pres på en inflation ophører.

Det samme gælder med hensyn til erstatningerne for naturfredning og for bygningsfredning. Det er virkelig rimeligt, at de mennesker, der her giver afkald på et gode, også må anvende de penge, som de derved får, således som de herefter mener at de kan etablere sig. Jeg tror, at det er et fremskridt, vi på denne måde får i vor skattelovgivning, og når det så samtidig er en forenkling, ja, så er det da helt i sin orden.

Der er et spørgsmål mere i selve lovforlaget, det er vedrørende fradrag af underskud. Efter gældende lov har man kunnet fradrage et underskud over de næstfølgende 2 år. Det falder bort nu, når vi får kilde-skatte, og derfor er der fremsat dette forslag om, at underskuddet eventuelt kan fradrages i en særlig indkomst, som man har i anden anledning. Vi finder, det er rimeligt, når en borger er blevet pligtig at betale særlig indkomstskat, hvad enten det er på den ene eller den anden måde, at denne beskatning kan reduceres. Når ét giver underskud og noget andet giver overskud, så må dette, når det er den samme person, naturligvis udlignes, fordi der er tale om en sum af årets handlinger.

I § 2 står der, at loven har virkning for særlig indkomst vedrørende indkomståret 1968. Jeg skal hertil kun sige, at jeg kunne lide i udvalget nøje at få undersøgt denne afgrænsning. Der kan være sager, der henstår, og som vi finder det er rimeligt kommer ind under loven, så derfor beder jeg ministeren om nøje at overveje konsekvenserne af afgrænsningen; eventuelt bør den måske ske på en sådan måde, at der kan gives visse dispensationer i særlige tilfælde.

Vi anbefaler lovforslaget til velvillig behandling.

Helge von Rosen: De regler, man i sin tid indførte for at mildne de skattemæssige følger af ekspropriations- og brandskadeerstatninger, var særdeles velmotiverede.

Det praktiske tilfælde er jo det, at det, man genanskaffer eller genopfører, i reglen kommer til at koste langt flere kontanter end den erstatning, man får, især hvis man samtidig vil benytte lejligheden til at rationalisere.

Den moderation, som de gældende regler indebærer, har imidlertid vist sig, som der står i bemærkningerne, ret kompliceret og vanskelig at praktisere. Det må antagelig være set med de centrale skattemyndigheders øjne. For de lokale ligningsmyndigheder landet over og for skatteyderne og deres repræsentanter er reglerne vistnok nærmest umulige at finde ud af. Det kræver i hvert fald en speciel træning, som kun de, der hele tiden arbejder med det, kan få. Overskridelsen af tidsfristerne for genanskaffelse er også et problem. Vor indstilling i det radikale venstre er i hvert fald, at vi ønsker en forenkling bl. a. for at kunne få mulighed for at effektivisere ligningen.

Hvis man nu må erkende dette med disse vanskeligheder, efter at reglerne har fungeret nogle år — og det er det spørgsmål, som vi må se på i udvalget — så er det rimeligt, som det er sket, at søge dem ændret, og så er der antagelig kun to muligheder: enten fuldt ud at ligestille avancer ved ekspropriation og andre erstatninger med avancer ved salg eller, som det her er foreslået, at fritage dem helt. Ved afvejningen af de to muligheder, som i og for sig er lige praktiske, må rimelighedssynspunktet jo være afgørende. Der kunne næppe være noget særlig uretfærdigt i at sidestille disse erstatninger med avancer ved salg, hvis der alene var tale om tilfælde, hvor de pågældende ikke ønskede at skaffe sig ejendom til erstatning for det tabte, f. eks. fordi de er i en mere fremrykket alder eller på grund af dårlige fremtidsudsigter i erhvervet vil benytte lejligheden til at op-høre med at drive virksomhed; men det ville være en urimelighed at berøve dem, der vil fortsætte deres virksomhed, de nødvendige midler — og heller ikke ufarligt for erhvervs-livet. Man kan blot tænke på sådan noget som teglværksbrande. Der er derfor næppe anden udvej tilbage end at lade samtlige de ekspropriations- og skaderamte løbe med avancen ubeskåret, hvis man skal forlade de nuværende regler.

Set fra et fiskalt synspunkt er skaden heller ikke så stor, idet hovedparten af dem,